ANY VI.—NÚM. 231 10 céntims BARCELONA, 30 D'ABRIL DE 1913

PAPITU

—Que no vols sucar el melindro, aquesta nit?
—Sí, però li vull tenir molta estona, sinó no hi trobo cap gust.

ROYAL CONCERT

Pabelló de Moda :: **El Rei dels Music-Halls**

TRIO MORENO

JULIA ESPAÑA

Entrada lliure **Restaurant a la carta** **Butaques gratis**

ALCAZAR ESPAÑOL

Unió, 7.—Gran Café Concert Restaurant a la carta dia i nit
Tots els dies tarde i nit

LA 2ème REVUE DE L'ALCAZAR
ACTUALISADA

PAPITU el famós setmanari barcelonés, representat en aquesta REVUE per la simpàtica primera tiple cómica senyoreta **Consol Diego**, cantarà els espatarrants couplets que tant éxit obtenen setmanalment en las columnes del citat PAPITU.

GRAN EDÉN CONCERT

Asalto 12

Music-Hall Concert-Restaurant Parisién

Vesteixis a cân

BASTIDA

Passeig de Gracia, 18

Trajos a mida desde 25 ptes.

La baratura de nostres preus s'explica per la raó de que nosaltres suprimim tota classe d'intermediaris, operant a l'igual que la casa *Curzon Brotter* de *Londres*, únics que fan lo que sembla un miracle que no és mes que'l resultat d'una organització única en el món, de quina casa som representants en aquesta plaça.

La casa contrau el compromís formal de retocar tot trajo que no vagi a la perfecció.

Envii'ns vostè son nom i adreça, i rebrà gratuitament nostres últimes creacions en mostres i figurins, al mateix temps que un sistema especial que li permetrà de pendres vostè mateix les mides.

Almanac del "PAPITU" 1913

Ha sortit la segona edició

Teatre Arnau

Music-Hall de Moda

35 NOTABLES I HERMOSES ARTISTES

Extraordinari éxit!

EUGENIA ROCA

Ingenua y genial coupletista

POSADA PRIM

Ronda Sant Antoni, 29

Esmerat servei en Coberts i a la carta

Luxoses habitacions

AFRODISINA

TINTURA MADRE DEL DR. GILKENS

Especial pera combatre la debilitat intelectual, impotencia, esterilitat, agotament nerviós, sense produir efectes desagradables en el organisme malgrat l'edat del que la usi

Preu: 5 pessetes

Dipòsit FARMACIA ALEMANA - Gran Via Diagonal, número 440

Articles per a tota classe de sports

Únic depòsit de balons i raquetes

Tumner Especial

RONDA SANT ANTONI, N.° 59

GONOROL

SANTALOL SOL

Unic principi actiu de la Essencia de Sàndal, la eficacia de la qual ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncian pera curar la *Blenorragia* en totes sas manifestacions, *Cistitis*, *Albúmina*, *incontinencia d'orina* i altres. Mètodo senzill i econòmic.

AVIS IMPORTANT: Pera evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorancia, demaneu sempre SANTALOL SOL amb el nom GONOROL que hem patentat expressament per a dit objecte.

VENDA En totes les farmacies, dirigint les demandes, reclamacions i consultes a **Farmacia SOL, Corts, núm. 606** (cantonada a Balmes). BARCELONA

Any VI.—Num. 231

Barcelona, 30 d'abril de 1913

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ Palaus 88
Horas de 10 a 1
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
ESPANYA, trimestre . . . Ptes. 2
ESTRANGER » . . . . » 3
Pago anticipat
Dels treballs publicats en son responsables
ls seus autors.—No's tornen els originals.

PATUFET

Tercerilles

Aldes se publica un periòdic que és nacionalista, que és republicá, que és tot lo que tot bon català té d'ésser a Catalunya. Aquest periòdic s'anuncía aixís senzillament: *El lleó de Caldes*. No hi fa res que sigui petit, petit, que les seves dues fulles semblin dues fulles d'olivera. Ell és *El lleó de Caldes*, si no pel tamany, pel cor, com aquell rei d'Angleterra, Ricard *Cor de lleó*.

Els redactors d'aquest periòdic, quan han tingut de nomenar als séus conveins, segurament que han patit molt abans d'ensopegar amb un adjectiu exacte. Còm se dirien els veins de Caldes? Calderèrs? No. Caldosos? Molt menys. Els lleons de Caldes determinaren nomenar-los calderins.

Això ens ha fet recordar un mitin que presenciàrem a Santa Coloma, districte del Vendrell, quan la pobre Solidaritat. Tocava parlar an en Lluhí. S'aixeca, dóna tres o quatre passes i diu:

—Colomins!...

***

Dos senyors surten de veure els 40,000 metres de la pel·lícula *Quo Vadis?* i surten parlant den Petroni.

—Què'm diu de la pel·lícula?

—Molt bé, molt interessant.

—Però trobo que Petroni queda molt en segón terme.

—Crec que sí, que era un gran tipu aquest Petroni.

—Que no ha llegit el *Satiricón?* Es una obra seva, molt bruta, mol bruta. Figuri's que's parla dels pederastes amb una naturalitat esveradora.

—Sembla mentida que aquells romans fecin aqueixes coses. Jo no comprenc que siguent tan forts, tenint tan bon gust, el trobessin en aqueixes aberracions.

—Què li diré! Ja veurà: jo crec que això, com diu un amic meu valencià, té una explicació molt lògica.

—Els valencians són molt bromistes.

—Doncs, ell deia: «Che, jo crec que tot s'explica en la vida. Sabs aquell plaer que dóna l'acabar de digerir bé i normalment? Doncs, una cosa aixina en lo que estem parlant, però al revés.»

***

En un dels nostres més acreditats cafès-concert apareix una artista, el nom de la qual se prestaría a atraure a la gent si s'anunciés convenientment.

Aquesta artista se diu Cicada.

Per què els amos de l'acreditat café-concert no han posat cartells per les cantonades, anunciant-la:—«Avui, en el... (aquí el nom de l'establiment) la gran Cicada!»

***

En els diaris avançats per a alabar-la i per a recriminar-la en els conservadors, no s'ha fet més que parlar de la vaga general de Bélgica.

Un diari estranger—aquestes noves sempre ens vénen de fòra—assegura que les cocotes de Bruseles secundaren també el moviment vaguista.

Ells, els obrers, se creuaren de braços; elles, les cocotes, se creuaren de cames.

Les ordenances municipals

Passava per un carrer un vellet ja entrat en anys, tot ple d'arrugues en la cara, apoiat en un gros bastó i gastant ulleres per ésser curt de vista. Dalt d'un balcó hi havía una raspa que espolsava una estora, i el vell passava per dessota el balcó quan va sentir que una cosa li queia damunt del berret. Se gira, mira enlaire i veu a la minyona que tranquilament continuava espolsant. Aleshores fet una furia, va posar-se a cridar, i demanant que les autoritats posessin una multa a la infractora de les ordenances municipals, gesticulava enfadat:

—Ah! Si jo tingués poder, de quina manera la «muntaría»!

Tots els transeunts que passaven per allí se posaren a riure.

El music

D'aquestes nenes que treballen pels tallers n'hi ha que tenen un esperit de picardía colossal.

Figurin-se nostres llegidors qué un dia unes d'aquestes nenes s'arreplegaren i feren avergonyir a un pobre jovenet, dient-li *Miseria!* i altres calificatius per a fer tornar vermell a qualsevol jove que s'hagués trobat en aquell cas, com és el que comptem.

Mes un dia dit jovenet va anar amb un company séu, i li explicà lo que li havía passat.

—No t'apuris—li digué aquest—que ja les compondré jo.

Efectivament, un dia les esperà, i quan anaven a entrar al taller, el jove va i mou una bronca regular, amb lo que aquelles noies marxaven escorregudes, fins que a l'últim una se decidí, i girant se digué al que les abroncava:

—I are! Ont va aquest music?

—I que tinc l'instrument ben gros—respongué el jove.

Efectivament, tenía raó, perque l'instrument que ell tocava era el violoncel·lo.

Carnet de la setmana

(*Imprescindible per a tot veritable llegidor de* PAPITU)

Diumenge, 20.—Arriva a Barcelona el gran *Don Pepe Pentateuco*, conegudíssim entre'l ram de cupletistes. Segons confessió de l'interessat, porta *muchos pesos, dispuesto a malbaratarlos con las niñas chatas*. Per no desmentir la seva fama d'americanitu, *Don Pepe*, malgrat les pluges de l'abril, porta a tot drap berret de palla. *¿Cómo no?*—Xisto arrivat de Madrid, telegrafiat per nostre corresponsal: *¿Por que en Madrid le tienen odio al dos de copas?* Pues porque han hecho un *Hotel pa l'As*. (Llegeixis així, però l'hotel se'n diu *Palace*.)—Super incandescents i excitant a l'assalt, la preciosa *Carmen Zadi* i la *Mary l'Eclaire*.

Dilluns, 21.—En el *Lion*, admirem al milionari autor de *Molinos de viento, Frutos* o *Frutitos*, aclimatat a Barcelona, com efectúa arriscats i perillosos jòcs d'equilibri amb un berret fort i amb un elegant paraigües.—En el *Berlitz School* de *Carabaça Street*, avans tres i ara cinc, concursos lingüístics fins a les cinc de matinada. Visita en corporació de la *Penya dels vuit* a tant renomenada institució de cultura.—Desmentim amb tota formalitat que en *Leopoldo, Liopold* o *Lionpold*, se casi o pensi casar-se. El xicot es més formal de lo que'ns creiem.

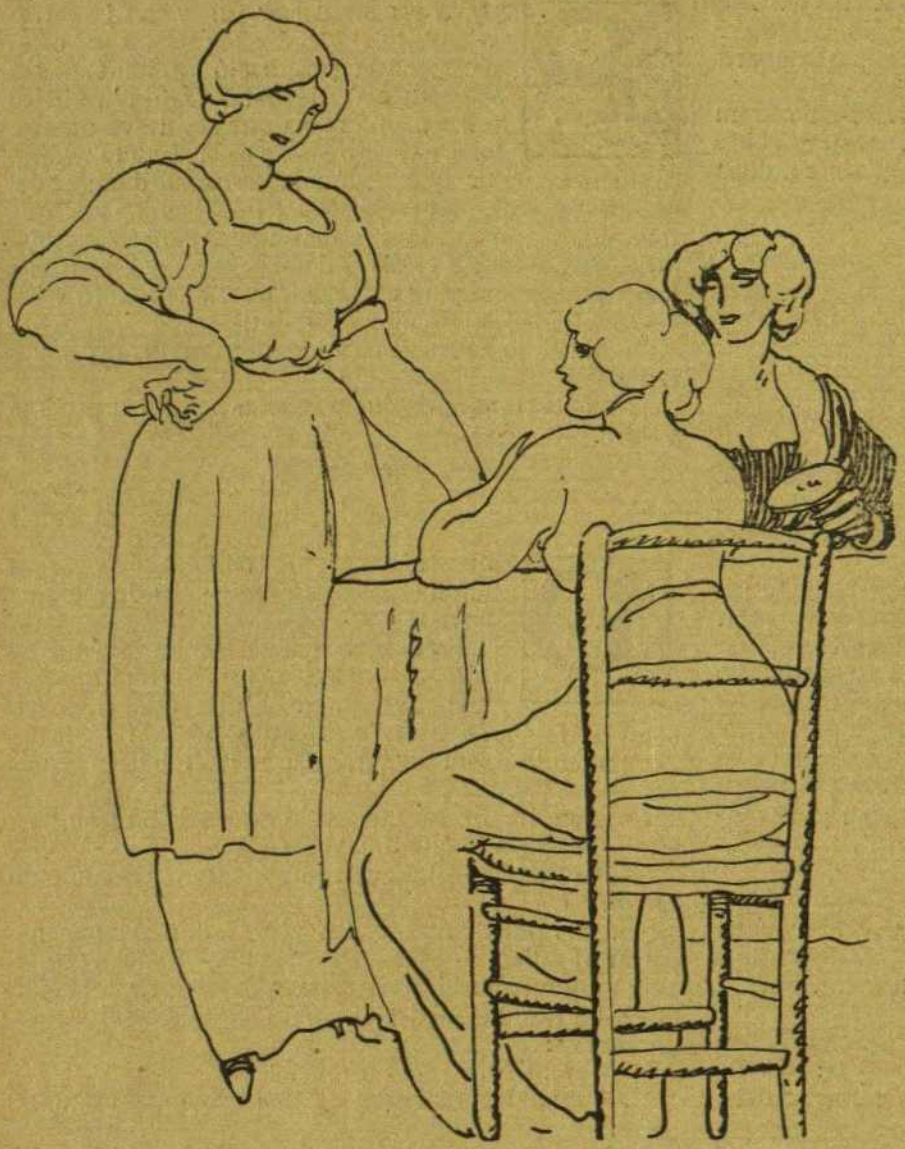
Dimars, 22.—*La Pepa* i *la Vicenta* se parteixen an en *Domingo*. Bon profit els hi faci.—Una altra calamitat en forma de camel o xisto que corre per l'*Alcàzar*: ¿En qué se parece el *Alcàzar* a la zarzuela *La Bruja*? En que todo está igual, parece que *¡oyer!!!!*—Presa de possessió d'en Collaso en l'Ajuntament. Explicacions per ací i per allà. Aquí sí que també se semblen a *La Bruja: Todo está igual, parece que fué ayer*.

Dimecres, 23.—La *Tomasita* cau al pujar a un reservat. De resultes de les fregues que li apliquen cau per segona volta. Segons ella mateixa ens ha confessat, diu que en una setmana de caigudes n'ha sofert divuit. Millor per ella. El bariton *Canalda*, del *Novelats*, contempla en el bell mig de la Rambla de les Flors les pantorrilles de les floristes.—Se pot donar casi bé com a cosa certa que dintre de pocs dies tindrem en el *Liceu*, en forma de *Caramba* i *Scognamiglio*, a la *Czaplinska* i a la *Ivanisi*. Fan corre que seràn nomenades regines dels Jocs Florals. Déu ho faci.

Dijous, 24.—Se publica a París *El capitán Proteo*, superferolítica concepció histórica-filosófica-culinaria iacrobática deguda a la immortal ploma del doctor *Don Pompeius Gener i Babot*. Quan haurem gaudit aquesta obra literaria en parlarem a so de tabals i trompetes.—El *Pájaro bobo* continúa libant *wisky and soda*. *Wisky Catalunya!* — Contemplem, venerem, ens esbojarrem amb la *Argentinita*, la Beethoven de les castanyoles. Quan va venir a Barcelona l'any passat, el PAPITU va fer festa major recomanant-la. Avui que és al *Poliorama*, fem sis mil quartos de lo mateix. Es una veritable nota d'art.

Divendres, 25.—Sants Evodi i Macull.—Castanyes i pinyes en un terrat del carrer de Ponent. Hi posa pau el nostre fidel amic, el gran Recaredo.—Floreixen els arbres i se destenyeixen els trajos d'ivern.—Festes paganes en els reservats del *Cosmos Bar*. Les andaluses, bones.—La *Pepa* més seria que mai.

Dissabte, 26.—Corren remors de que la *Juanita* s'ens en va a *Buenos*. Bon viatge.—Per la Rambla de Catalunya, a quarts de cinc de la tarde, passa la gloria celestial encarnada en el sobirà cos de la *Pastora Imperio*.—Fins a la pròxima. Salut i peles.

—Jo se fer moltes coses, però la meva especialitat són les truites.

Visca la verdura!

ASSISTIM a una gran festa organitzada per elements vegetarians d'ambdós sexes.

Davant la gran taula parada, se'ns mostra lo molt i bo que crien els camps. L'originalitat del tec consisteix en que cada qual trií lo que vol menjar, amb la sola condició de que no pot fer barreges (no perque siguem a la Quaresma) sinó de lo que esculleixi que'n mengi tant com vulgui, i si vol guisat amb diferenta forma, però res de menjar seques, després bróquil, després patates, etz., etz.

Ja assentats prop de la taula, comencen a portar verdura. L'un que si jo vull cols, l'altre si jo faves, l'altre jo patates, un altre jo prefereixo brôquil, i aixís per l'estil tots feren igual. Jo, per deferencia a l'especie, vaig demanar faves, i me portaren faves amb suc, faves fregides, faves i més faves, que n'hi havía per a enfavar a un cavall francès. Per sort, diguem-ho aixís, al costat meu hi seia una ben plantada moreneta d'uns vintidós anys escassos, quan m'adono que'el séu menjar preferit eren les patates. Jo vaig pensar:—Aquesta deu fer com jo: per honrar a l'especie, menja patates.

Buscava jo una fórmula per a entrar en conversació, quan de repent se'm acut preguntar-li:—Li agraden molt les patates?

—D'aquella manera—va dirme;—potser m'agraden tant les faves.

—I doncs, per què no'n triava?

—Ptsé! què vol que li digui...

—Bé, ja ho veig: ha fet com jo. A mi també m'agraden força les patates, però... he preferit faves. I, escolti: Què me'n diu d'aquest sistema: li fa peça?

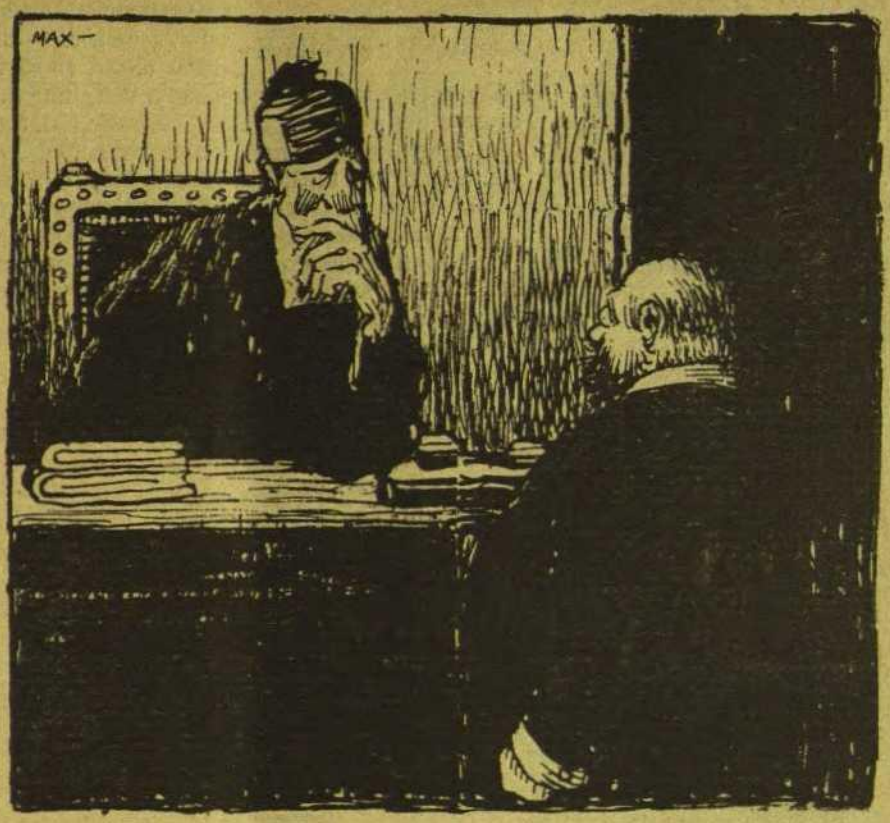
—No molt, i menys quan veig que volen ser víctimes d'ells mateixos. El reglaments vegetarians no ho diuen que no's pugui barrejar; no podràn menjar carn, però de vegetals, tants com vulguin.

—Això han sigut capritxos dels organitzadors—vaig fer jo.—A propòsit. Vostè'm podría dar la patata i jo li correspondría amb la fava: què li sembla?... D'aquest modo treuríem el regust i l'embafament que deixa'l menjar sempre la mateixa cosa.

I escapant-li el riure me va dir:—Recordi's que no podem barrejar...

—I si ho fecim d'amagat, que ningú ens vegés? El pecat amagat es mig perdonat...

No gosava a dir que sí, però vaig compendre que hi consentía, i sense fer rebombori, perque's podría esvalotar el reste dels comensals, vàrem buscar un lloc reservat i allí vaig endossar-li la fava a cambi de la patata. I visquen els vegetarians!

—I no se'n dóna vergonya d'haver sedult a una pobra treballadora?
—No, senyor jutge; jo no sóc orgullós.

Diàleg comercial

Parroquiana.—Deu lo guard! No hi és el principal?

Dependent.—No, senyora, acaba de sortir. Què desitjava?

P.—Volía gènero, però necessitava veure an ell.

D.—Senyora, si vostè vol serà lo mateix.

P.—Es que ell i jo ens entenem.

D.—Dispensi, senyora; si vol esperar-lo no pot tardar molt, però sempre que es trobi en cas d'urgencia, si vostè ho consent miraré de complaure-la tant bé com el meu principal.

P.—Gracies; ja tornaré.

Històric

En un teatre d'un poble de la provincia de Lleida s'havía d'estrenar un colossal drama, però resultà que en aquella obra era tant gran el nombre de personatges, que amb tota la companyía no n'hi havía prou i per a representar-la faltava encare un actor.

El director cercà un aficionat dels millors del poble per a representar el paper més senzill.

Ensajà varis dies les úniques paraules que havía de dir, i que eren:

—¡Señor! muerto está; tarde hemos llegado.

I al ésser al dia de l'obra, després d'haver-ho dit i repetit mils de vegades, sortí en escena i exclamà:

—¡Señor muerto! Esta tarde hemos llegado.

Des de París

Cròniques autèntiques

En els cartells que el *Moulin Rouge* enganxa per tot París, hi ha unes grosses lletres que diuen: «Viatge de París a Barcelona: 1.ª clase, 5 francs; 2.ª classe, 3 francs; 3.ª clase, 2 francs.» Això és per a anunciar una fantasía bufa titolada la *Belle Cigarrière*. Les belles cigarreres, com les andaluses den Musset, pels parisencs, són a Barcelona. Molt bé! Ens en freguem les mans i ens en ve salivera. Però no's creguin vostès que això sia ilusió o metàfora, no; per a figurar a la *Belle Cigarrière*, l'empressari s'apressà a contractar les belles estanqueres del carrer de la Boquería, la Montserrat, la Tina i la María Els llegidors del PAPITU no les han pas oblidat.

Les estanqueres, en efecte, ja fa dos o tres anys que volten l'Europa, de Niça a Viena, de París a Moscou, de Nàpols a Brusseles. Roden per tots els cafès de nit, ballen, canten, passen la safata, fan *michès* i sovint ensenyen l'orella. No es tot ù coquetejar amb els senyorets barcelonins que fumen de seixanta i tirar canes a l'aire amb artistes i poetes com en Tor des Eures, en Ramon Vinyes, en de Viura i en Crehuet, que heurese-les amb ianquis rics que volen gènero francès o rastas argentins que volen elegancia i bones formes. Però a força de picar i de repicar les castanyoles i els talons, allà elles s'en surten. Are saben assortir tots els gèneros i se multipliquen.

Aquests darrers dies la Montserrat, que continúa dient-se Elena Jordi, va moure un escàndol. Si hagués sigut més eleganta en el fer, ja sería cèlebre i París l'aclamaría. Però el fet no deixà d'ésser un «fet divers» que la prensa ha publicat però que no ha comentat. Sembla que mentres ballava, el director d'escena li féu certes observacions i que ella no les va atendre. El director insistí i aquí'm teniu a l'estrangera arremetentlo plantant-li els cinc dits i les dues castanyoles a la cara. La Tina i la María l'ajudaren a complir l'afront i va ésser cosa de veure la galantería catalana anant al comissariat, a dormir, per una nit, amb els apatxes.

***

El català, a París, sempre's distingeix, aneu a saber per què! Si'l voleu estudiar bé, podeu deixar-vos caure al «Centre Català»—del que parlarem en son dia—o a la barbería den Cos, per ont passen tots els catalans que van i venen —i els que viuen pels volts del faubourg Montmartre, com el senyor Franch, per exemple. Un entra, i l'amo saluda amb un renec, mig català, mig castellà, mig francès. En Cos, en efecte, per a conquistar-se als *indianos* de l'altra banda del *charco*, destroça el castellà i l'ensenya a la seva dòna; als catalans els hi parla un empordanés afrancesat i diu coses com: *a l'altre costat de l'aigua*; als francesos els hi diu, per exemple: *les jambes me font figue*, tot barrejat amb frases irreverents per a Déu nostre Senyor, malgrat la seva cara de frare mostèn. En Cos no compra cap revista per a distreure als clients mentres els hi puleixen el cuiro: les que hi ha a sobre la tauleta coixa són sempre de l'any passat: o les hi donen, o les compra al engròs a cal drapaire. Les pomades... no'n parlem de les pomades, car me diu un client que és la barbería més *catalana* de París.

—Vina'm aquí, bona peça!

El *sanyó* Cos es gros. Es proveidor de la Real Casa, i quan els Ullets fugen i s'escapen a París, per por de rebre, els hi sab fer l'ullet. Se donà de baixa del «Centre Català» per a no perdre la parroquia castellana. No fa ni dues setmanes que's féu circoncidar per a obtenir clientela jueva. Si Muley-Hafid hagués estat més estona a París, en menys de 24 hores s'hauría fet moro.

***

Coses vistes.

Ens passegem pel parc Nonceau, car sempre s'hi fan dònes. Per a en-

trenarnos més, llegim la traducció francesa del *Nuevo Pascual o la Prostitución*. Llegint llegint, badem. I tot badant, trepigem, sense voler, la cua d'un petit *loulou*, tot riçat i perfumat, que du una petita manta amb butxaques, en la que s'ovira un mocadoret vermell. La bestiola, al sentir-se petjada fa:

—Nyic! nyic!

La senyora que va amb el gocet ens mira de mal ull i parla entre dents.

—Perdó, senyora—diem treient-nos el capell i interrompent la lectura del *Nouveau Pascual*.

El goç continúa fent nyic! nyic!

La senyora no deixa de passar el rosari i de llensar-nos mirades agressives. I com que el gocet no cessa el seu nyic! nyic!, el pren en braços i li fa petons. Però no deixa de murmurar, i això ens exacerba. Ens apropem a la dòna i li diem:

—Senyora, ja li hem demanat perdó. Qualsevol diría que's tracta d'algú de la seva familia!

—Què voleu, *mon enfant!* Després que conec les besties, ja tots els homes me fèu fàstic, vòmits i pudor!

PIF PAF.

P. S.

HISTORIA NATURAL

Fauna francesa

9. *Jules Lemaître.*—Un dels millors cuiners de la literatura francesa; comentador dels evangelis, mixtificador dels sentiments d'altri i panegirista de l'aigua amb sucre. Totes li ponen, fins la róssa.

10. *Emile Faguet.*—Qui va amb un bandarra al cap de l'any és tant bandarra com ell.

11. *Rosemonde Gerard.* — Avui més que ahir i menys que demà. Aprofitem-se'n!

12. *Henry Bataille.*—Ni és verge ni foll. Si fos una dòna podríem dir, també: ni és verge ni folla.

Fauna catalana

6. *Jaume Brossa.*—«Una papellona amb barba.» (Josep M.ª de Sucre, Op. 27, lettre 606, $ 3.)

7. *Pere Inglada.*—Un aristòcrata sense cap dels vicis ni dels prejudicis dels aristòcrates. Artista col·leccionista i bibliòfil, tot d'una peça. Té un goç que se diu *Snow* i que arrivarà a ésser cèlebre. Va al circ eqüestre cada dissabte, pren xocolat cada diumenge i té un feble per les *gouffrettes sultanes*.

8. *Enric Casanovas.*—Unes ulleres mediterranies. La conserge li diu: *Monsieur l'Abbé*. Es ros, molt ros, i si'l voleu veure fugir, parleu-li dels burgesos tenebrosos.

9. *V. Deu i Pausas.*—Llegidor del PAPITU. Se queixava perque no hi sortía. *Nunca es tarde cuando llega, si la dicha es buena*. Are ja cal que hi faci suscriure a tots els séus amics. Com que és banquer, no cal dir que en té més dels que vol.

10. *Juvé de Buloix.*—El *flirt* de la Soletat Villafranca. Se *maquilla* com una dòna i es cast com en Borràs de Palau.

11. *Amelia Meyer, la «Xarrapetes».*—Magnífica pell al dir dels naturalistes. Heralda de la gracia catalana entre la «higt life» de París. Se desmaia per una bona llengua i li agraden els macarrons.

12. *Xavier de Viura.*—Gentilhome de cambra de S. hipotètica M. Jaume III, marquès de Montealegre, soci honorari i corresponent del Comité de defensa social, trabucaire, xef de requetè, futur membre de l'estat major en campanya, ex poeta premiat en els Jocs Florals de Barcelona i illes adjacents, ex abat galant, cavaller de la reial ordre morganàtica de *queridos* platònics, actualment seduit per una Margot, filla de la dolça França.

13. *Francisco Florit.*—Tretze; mal número.—P. P.

—Qui te l'ha dat aquest cigarro?
—Un senyor que ve tot sovint a casa.
—I ton pare el deixa venir?
—Oh! es que quan ell ve el pare no hi és.

TEATRES CONCERTS

LICEU.—*Fi de temporada.*—Amb l'ensarronada d'en Boito *Mefistofele* s'ha acabat el regnat dels grills i caderneres. En aquesta òpera, vàrem sentir al descomunal baix *D'Angelis*, que és de lo bo que hem escoltat. Gran cantant i artista. Diuen que tornarà l'any vinent per a cantar *Der Freichutz* i *Boris Goudonoff*. En *Volpini* ho faci, i tanqui amb pany i clau el *Mefisto*.—La *Bau Bonaplata* no'ns va agradar gens ni mica en la *Margarida*—(quina cadença en la *nenia*, senyoreta *Bau*, ni que fóssim xinos baratos!)—ni en l'*Helena*. En quan a indumentaria, *idem de lienzo*.—Bastant discret en *Di Bernardo* i molt justa la *Ponzano*.—I prou de galls de preu fins l'any que ve.

TIVOLI.—*La Tirana*.—Es una cursilada amb gust de truita amb merengue, completament original d'en *Martínez Sierra*. Nosaltres, que som xarons per essencia, presencia i potencia, no podem transigir-hi. La música, més que de Lleó, es de lleó de fira, o sigui que no mossega. L'obra se va salvar gracies a que la *Purita Montoro* hi va estar feta una fera, trevallant per setze. Bé la Pujol i demés de la companyía, aixís com la presentació.

NOVETATS.—L'opereta *El diablillo de los sueños*, d'en *Jover*, està feta amb molt garbo i amb un diàleg fàcil i enjogaçat. Va agradar, cosa de que ens alegrem.

Això va de part...

(HISTORIC)

En Simión, habitant assiduu d'Hostafrancs, està casat fa temps amb una xamosa xicota que, dades les tentadores condicions que aquèsta reuneix i prenent per base el perfecte exemplar masculí que dit Simión és, son la causa de la vinguda d'un sens fi de quitxalla en aquesta cada día més papitesca terra.

En Simión, ja aborrit de tenir tanta canalla, va optar per ensajar un medi per a que, passats nou mesos, un nou ploraner no vingués a augmentar la colla.

Decidit l'home a posar en pràctica el procediment que'l tenía de fer feliç s'en anà a la farmacia a encarregar una medecina per a la tos, pensant aprofitar el viatge per a comprar lo que tant volía.

Un cop la medecina feta, l'apotecari cridà al Simión i, entregant-li la medecina li féu deixar tres pessetes. En Simión agafa l'ampolla i es disposa a marxar, mes:—Ah!... Escolti—diu,— vostès vènen?... Sí?... Bueno, dongui-me'n un paquet.

—Si es servit—diu el farmacèutic fent-li entrega d'una capseta.

—Molt bé. Passi-ho bé.

—Ep! Escolti, és que això va de part—digué l'apotecari al veure que en Simión s'en anava sense pagar l'import de la capseta.

—Com!!!!—respongué l'aludit posant-se-li els pels de punta.— Fins això va de part?... Tingui... tingui...

I desenganyat del món va posar-se a corre sense direcció determinada.

Cuplets

(*Musica de* «LA TONKINOISE»)

Jo sóc un carterista,
sóc un pillet,
mig esmolet
i mig artista,
vaig vestit segons convé
i no'm falta mai calé.
Faig agulles,—faig carteres,
faig rellotges,—i, en un mot,
pels davants i pels darreres
sóc mol hàbil i ho faig tot.
En teatres,—en tramvíes,
en el cine,—en el passeig,
dono moltes alegríes
betxurant lo bo que veig.

—

No sóc pas carterista,
os he enganyat,
heu ben badat,
sóc cupletista.
M'he posat aquest vestit
perque'm ve molt més cenyit.
Són més vistes—les caderes
i les cames,—i en un mot,
pels davants i pels darreres
en mon còs ressalta tot.
I aquests joves—que are'm miren,
i aquests vells—ruboritzats,
amb els ulls en blanc, estiren
als qui tenen als costats.

El flaviol

Se tracta d'un cas passat en un maset de Reus, ont com de costum hi havía varies noies i joves.

No sabent com divertir-se, varen determinar jugar al «jòc dels disbarats», que com vostès saben és aquell jòc que un diu una cosa a l'orella de l'altre, aqueix a l'altre, etz. Després un fa varies preguntes, i el preguntat ha de contestar lo que li han dit.

Vetaquí doncs que fan la pregunta a un jove i li diuen:

—Què s'estima més del món?

I com que la del costat li havía dit «una carabaça», ell va contestar:—«Una carabaça.

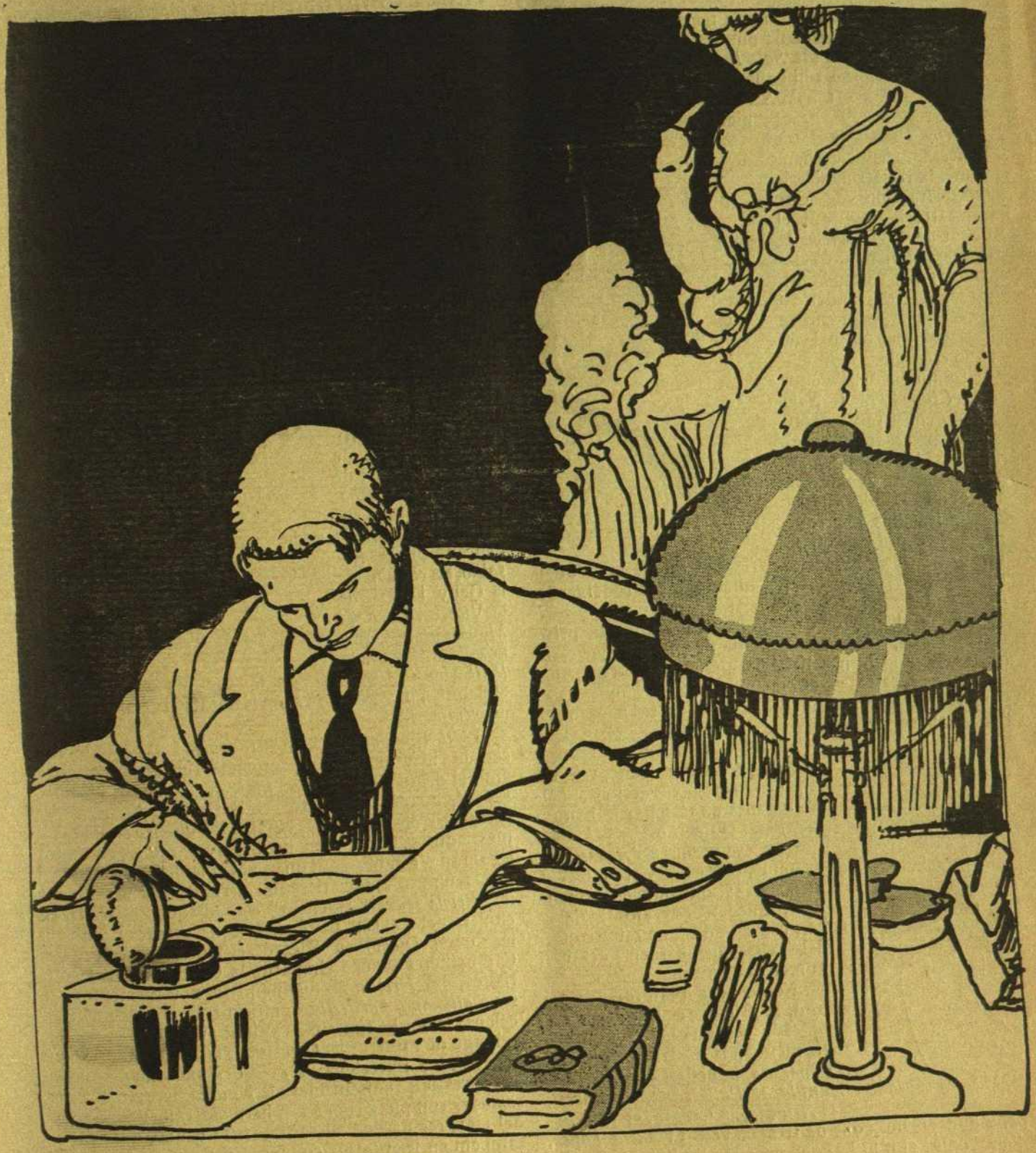
Però no és aquí lo bo. Fan la pregunta a una noia.

—Amb quí dormiría vostè aquesta nit?

I la noia, fresca, contesta:—Amb un flaviol!

I una altra noia, qui sab si portada per la mateixa innocencia, respongué:

—Sonant.

—Mamà, jo vull trevallar a l'escriptori del papà.
—No, filla meva, no, fins que tinguis totes les regles.

DE·LA·VIDA·ALEGRE

Es altament benemèrita la feina de divulgació sicalíptica familiar i casolana que s'han imposat el *Poliorama*, el *Cine Doré* i la *Sala Imperi*.

En el *Poliorama* hi balla la *Argentinita*, en el *Cine Doré* els *Arthurs* i a la *Sala Imperi* ens hi donen pel terme serio les més grans eminencies del genre ínfim, la *Pilar de Vigné*, la *Pastora Imperio* de quin debut brillantíssim ens ocuparem principalment la setmana entrant, barrejats amb altres atraccions de Circ Eqüestre i anunciant el debut de la *Debriège*, la primera artista de café-concert que vàrem admirar nosaltres fa déu o dotze anys quan encare conservàvem el pel de l'adolescencia.

Pilarcilla *(germanes)*

La missió del *Poliorama*, *Cine Doré* i *Sala Imperi* consisteix en posar en antecedents a les families barcelonines de l'importancia que té pel bon viure la mica de la sicalipsis, així com donar a entendre que no és tan pecat com diuen els Pares de l'Iglesia això de la cupletista i la coreografía, que avans de conèixer-les com are feien escruixir a la nostra gent.

Mercès als benemèrits empressaris d'aquests privilegiats locals, plens nit i día de tota la bona gent de cada casa, podem nosaltres i demés *corridos* arrivar-nos als altres locals de concert en categories immediates superiors sense escándol de la familia i fer-ne debat a taula o de sobretaula.

Pilarcilla *(germanes)*

Així tranquilament i sense por de *repressalies*, anem a tot arreu sense predileccions, sols amb ganes d'escampar la boira i escampar la dels nostres llegidors, i arrivats que som a l'*Arnau*, per exemple, passem revista a les 35 artistes, 35, que omplen aquella casa, quedant encantats de lo ben conservades que estàn totes, dels èxits que obtenen i del bon humor que gasten.

Nomenades per ordre de record, la primera és l'*Eugenia Roca;* cada vegada que la veiem ens afirmem en la nostra profecía. La *Condesita*, la bella *Galita*, la *Gitanilla*, la *Palmesana*, la *Robert*, la *Azulina*, la *Cheusa*, el *Trío España* que és un pom de tres clavells i l'*Adela López*, dòna bonica si n'hi ha, que *vaya* si n'hi ha.

El *Gayarre*, cada vegada que tanca ses portes, és per a reobrir-les amb major esplendor. Are com are hi actúa una brillant companyía *internacional* formada per artistes procedents de les diverses nacionalitats hispàniques, havent de reconèixer amb aquesta manifestació un dels progressos que calladament fa el nacionalisme català. La *Goyita* representa la *metrópoli*, la *Lola Bilbao* la terra del *bacalao* i l'*Estrella de Levante* hi presideix les regions que desde Valencia arriven fins Andalusía de cara al mansoi Mediterrà tant conegut i acreditat pels banyistes.

A l'*Eden Concert* hi brillen, entre els homes de millor tremp barceloní, *La Cicada* (no sabem què hi veuen), *La Cubanita* que balla unes *Rumbes* del cor del Camagüey; l'*Adria Rodi*, tiple lleugera, lleugeríssima; la *Bienvenida* i millor trobada que junt amb la *Reeda* i altres delicioses comparses fan les delicies naturals i sobrenaturals d'aquella concorrencia barcelonina disfressada de *Paris-la-Nuit*.

La Gran Peña, entrada lliure, espectacle lliure i amor lliure; el *Royal Concert*, tant lliure com la *Gran Peña* i preferit del públic que no pot viure després d'haver provat el somriure de la *Coralito*, l'aire de la *Julia España*, l'encís amb que envaina la *Macarena*, l'encant de la *Rosalito*, els *chi-chis* de la Gaby i l'art de la Violeta. El *Petit Moulin Rouge*, que nosaltres titularíem *Petit Moulin Vert* tant per lo que tots sabem com per el debut d'uns *Thali Fernandi* dotats d'una envejable *vis cómica*.

La Commère

L'*Alcázar Español*, el nostre *music-ball* per excel·lencia, que ha reforçat l'èxit imponderable de la 2ème *Revue* amb el debut de *Las Pilarcillas*, que son avui les artistes més guapes que actúen a Barcelona. Nosaltres les presentem en caricatura, i així i tot queden hermosíssimes aquest parell de madrilenyes que segurament s'hauràn d'establir aquí quan vegin la manera excel·lent que tenim d'apreciarles els *corridos* barcelonins. La 2ème *Revue* segueix essent el *clou* d'aquell escenari, els cuplets del PAPITU ovacionats cada vespre i amb ells la *Consol Diego*, en Ricardo el tenor de sempre, en Carabellido graciós i simpàtic, la Calle genial característica, la *Jerezanita* distingint-se notablement en la seva *altíssima particella* significant la *Premsa* de Barcelona; la *Perla*, finíssima cantant amb l'imprescindible rellotge de pulsera; la *Olgarina*, *galeta* de Madrid que esgarrapa a Barcelona; la *Lola Cervantes* mantenint els séus prestigis indiscutibles i la *Naudia*, la gran *Naudia*, *commère* completa com a tal, hermosa com Venus eixint del mar, regina de bellesa i artista genial; avui la estampem en les nostres columnes per a passar amb *ella* a la *Posteritat* coreogràfica.

Qui més hi sàpiga que més hi digui!!!

SPORT

Foot-ball

cedits d'un gran bombo arrivaren a aquesta ciu-
a jugar contra el «F. C. Barcelona» vint angle-
composaven l'equip famós del «Crook-Town».
int —onze jugadors, un suplent, el metge del
'apotecari del team, el capellà del team, l'enter-
ts del team,— peró no més va venir un suplent.
ot i això han demostrat cada dia que han jugat
en ont tenen el peu dret, i com i de quina ma-
han de ficar les pilotes. El día 20 guanyaren per
El dia 24 empataren a 1 goal i el diumenge pas-
pataren a 2 goals. Malgrat aquests resultats, el
ha quedat molt content. Males veus asseguren
ha hagut *chiqué*, però nosaltres no ho podem

Morales

l «Barcelona» s'han distingit durant aquests dies
que jugant de porter s'ha revelat una eminen-
Amechazurra i Irizar defensant molt bé, els
bé sempre excepte en Massana que's deixà pen-
major part de pilotes; un dia n'hi pendrán un pa-
ue'n té amb tot i guardar-les amb cuidado. Els
ters fluixos el primer día, millors el segón i su-
s el tercer. Els millors, en Forns, l'Smith i en

s anglesos tots ho fan bé sense excepció; senya-
, malgrat això, an en Pyke, l'extrem esquerre que
nta de cotxer, i les defenses; aquests són els millors.
a cridat molt l'atenció que els anglesos joguessin
re mastegant pilota vella, segons diuen; si això es
no és res d'estrany que joguin tant bé.
elicitem al «Barcelona» pels séus èxits i l'acert en
enir aquest team, que és de lo milloret que ha jogat
rcelona.

Des de Madrid

ENTRE la colonia catalana de Madrid s'ha comentat i aplaudit el que PAPITU, com els grans rotatius, tingui corresponsal a la «meseta».

Si tant ha agradat a la colonia, ha fet posar pell de gallina a certs paisans nostres que afers obliguen a venir sovint a la cort. Per això deia un d'ells:—Té tants atractius Madrid per a passar-hi uns dies separat de la costella! No més falta que el corresponsal no sigui discret, i no seràn grans els disgustos que tindrem a casa. El corresponsal els assegura discreció, però avui no pot per menys que donar compte d'un enllaç entre un que carrega a l'esquerra, que amb això es porta com si fos dels de la *dreta*, i una graciosa i xateta tiple de cân Caramba. Que consti que en aquest maridatge sols s'ha cotitzat l'amor i els ja típics xocolats del «Palace Hotel».

La Czaplinska segueix fent pujar el termòmetre de la *Zarzuela* i el d'un noble català que la llueix per la Castellana, posant a gran altura l'esplendidesa de nostra aristocracia. En aquest assùmpte ens consta que no hi ha mediat l'interès, pero sí el capital.

Per fi l'encantadora *Fornarina*, tan estimada de nosaltres, llueix el garbo per Recoletos acompanyada d'un model d'elegancia de la Rambla.

La *Nitta-Jo* es ja un èxit decisiu.

De totes maneres, podem assegurar als nostres companys de Catalunya que se la vulguin passar bé a Madrid, que tirin al dret i que no mirin prim. El PAPITU no vol que ningú s'estigui de divertir-se. Si fa algún comentari serà per a ajudar a divertir-los.

Per molts anys

LA diada de sant Josep, que per ser patró de la Casa se celebra a tot arreu, en una important casa de comerç dels voltants del carrer d'Aribau l'amo va tenir el mal gust de fer treballar als séus dependents i dactilògrafes en dita festivitat.

Durant l'oficina, com que lo que menys se va fer fou treballar, dependents i dactilògrafes mantingueren animada conversa comentant l'indelicadesa del burgés.

Una d'elles, indignada, exclamava:—Lo que'm sab més greu és que avui tenía que anar a casa'l meu xicot, que's diu Pepet.

—La felicitem, doncs, per la part que li toca—digué un.

A lo que contestà la noia:—Dispensi, però com que encare no som casats, no'm toca res.

Diàleg sportiu

En la *peña* de Canaletes estaven l'altre dia de conversa dos coneguts futbolistes, quan passà prop d'ells una hermosa i revinguda joveneta.

—La coneixes? —va dir l'un.

A lo que l'altre, referint-se a un fort equip dels molts que havía jogat, va contestar:—Ja ho crec! Vaig jogar-hi una vegada i té un bons *devanters* i un *mig centre* colossal que reparteix molt bé el jòc.

Un anunci papitesc

L'ALTRE dia en el diari *La Vanguardia* vaig llegir un escrit referent al preu de la dòna en certs països estrangers.

Sens dubte que l'autor de tal escrit no ha seguit gaires d'aquests troços de món nomenats nacions, doncs el país ont en efecte van les dònes més barates va descuidar-se'l.

Saben quin es aquest país? No? Doncs mirin, es Suissa, la nació dels paisatges macos.

Suissa tot i essent un dels països que's compten com a civilitzats (contrariament als que dit escrit mentava) es ont fan anar les dònes més barates.

A fi i efecte de que els llegidors que passin els ulls per aquestes verdoses planes puguin convencer-se de lo que més amunt anoto, bastarà que'ls hi recomani el rótol de lletres blanques que hi ha enganxat als vidres de la porta de l'estanc del carrer de Trafalgar, devant de la parada de tramvíes de Sant Andreu, que diu:

«Señoritas Suizas
a 1 pta. paquete.»

Ja veuen, doncs, que el preu no pot pas ser més baix.

Comptin vostès port, dret de duana, el negoci que hi fa l'estanc i una cosa i altre, al preu a que deuen anar en el séu país, en el qual de segur que no hi haurà cap home que no tingui tres o quatre paquets de dònes de recambi, ja que en la variació està el gust...

Endevinalla

Penja que penja,
sempre penjat!
Avui l'arroncen,
demà és tivat.

Penja que penja,
sempre penjat!
El séu ofici:
tapâ un forat.

(*La solució al número vinent.*)

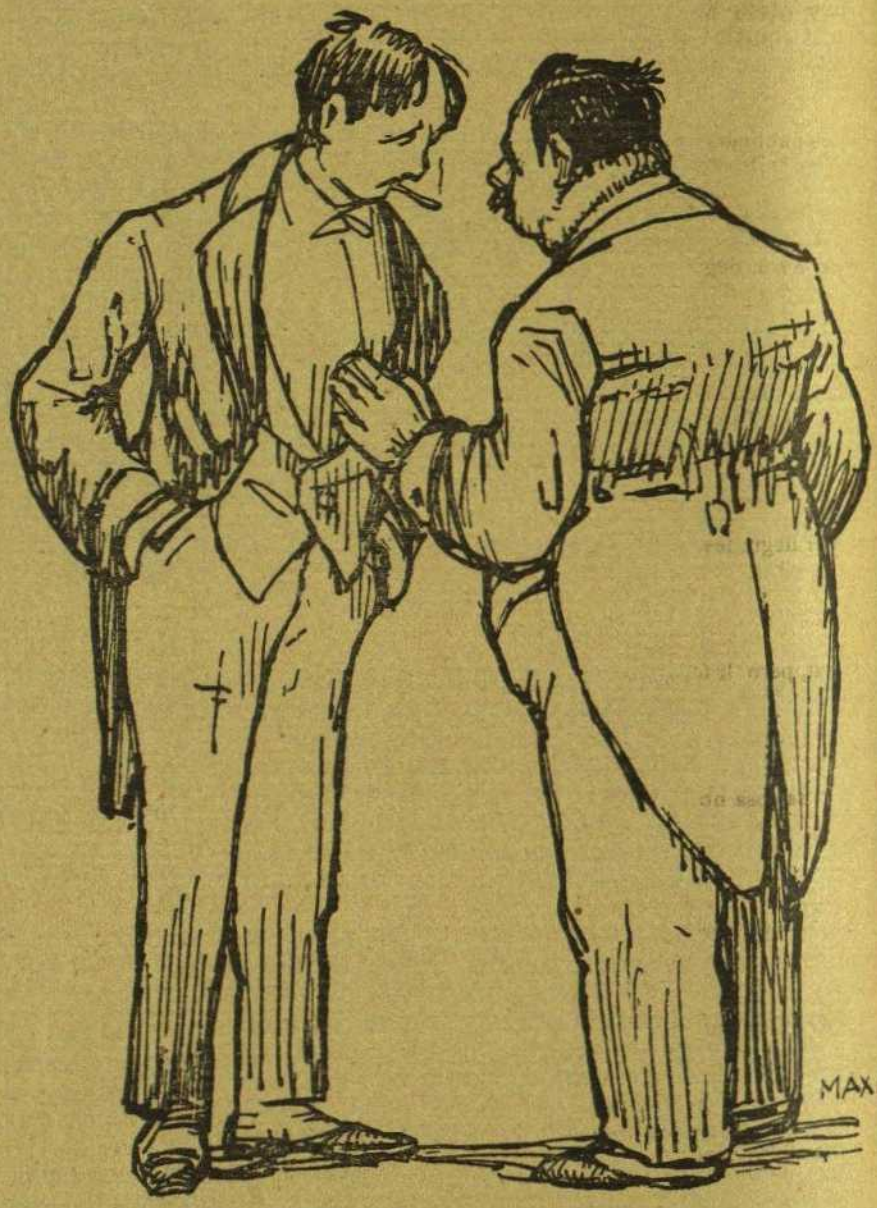
Solució al número passat:
EL MOCADOR

Epigrames

Un jove que es retratista
va fer un retrat molt gran
per regalâ a sa promesa
en el dia del séu sant.
Ella quedà mol contenta
de veure allò tan bonic,
i va dir-li desseguida
que n'hi fes un de petit.

***

Una nena carnicera
va dir an el séu promès
de la carn que ella tenía
quina li agradava més.
I el xicot, sens cap reparo
li va dir el séu desig:
—Perque es tou i té substancia
molt m'agrada'l tall del mig.

—Aquesta dòna no't pot fer feliç.
—Per què?
—Perque té la concienela massa ampla.

CORRESPONDENCIA

Crik Crak i C.ª: Està molt ben escrit. Serà publicat.—*Miquet Maco:* Lo que ens envía és molt *tdem*, però la índole de l'assumpte ho fa impublicable.—*Un del Picarol:* Publicarem una de les poesíes que ens tramet.—*Especta Culs:* Costa molt d'entendre a causa de l'ortografía que usa.—*J. F.:* No'ns atrevim a publicar-l'hi.—*F. Ical i Tota:* Tampoc és allò que se'n diu nou.—*KK i C.ª:* Poca novetat.—*Cu-Lle-Pat:* El guardem.—*Tretze són tretze:* Arreglant l'ortografía, que per cert la té infernal, li publicarem les endevinalles que ens envía, però d'una a una. Són molt caies i estàn escrites amb molt salero. Me sembla que faràn tro entre'ls aficionats.—*Con i Estret:* Ens en quedem un.—*Racu Lons:* Amb tota franquesa li diré que no inclouen la novetat desitjada.—*Jamalé:* En farem sortir un xisto. El conte, tal com ens l'envía ja està bé, però el personatge de qui parla és un tipo amb el qual no hi volem bromes.—*Clit-Oris:* No hi sé veure novetat.—*Pitus:* Mirarem si hi som a temps.—*Carmeta Piloteta:* Hauría de procurar simplificar-ho, perque és molt llarg i detallat pel xisto final.—*Adroguerot:* N'aprofitem alguns.—*Fabassa:* Es passada l'oportunitat. Vegi els números 225 i 230.—*Tastasones:* Tindré el gust de publicar-lo.—*Pep Cigala:* Mercès mil.—*Josep González:* Té poca novetat.—*J. Godia:* Mil mercès.—*Tit Ola KK.:* En publicarem de dues una.—*M. Agé:* No són molt molt inspirades les composicions que ens envía.—*Un de Reus que té Q. Lons:* Vostè, segons es veu, és colonista. Lo que ens envía no s'entén a causa de l'ortografía.—*Josep Sala:* Estimat senyor: Si ha llegit els avisos publicats en els números 225 i 230, no li vindrà de nou el que no haguem tingut el gust de contestar-li. Ens hauría honrat en gran manera la festa amb que vostès ens obsequiaven, però la circumstancia que's desprèn dels esmentats avisos fa que fins avui no haguem llegit la comunicació que'ns va enviar a son degut temps. Saludi als séus amics i disposi.—*Feda: Noi de Reus:* De xasquets no'n donem mai a ningú, perque, com és de suposar, les persones que ens envíen treballs, bons o dolents, no'ns fan més que favor. Lo que vostè ens envía està molt bé, però el primer treball, malgrat ser un jòc de paraules, és massa atrevit, i el segón té un final gastadet.

D. S. M.: Tampoc tenen novetat.—*Warum Nich:* L'aprofitarem.—*Jaume Rata:* El que publicaríem potser sería ofensiu per a la nostra santa religió.—*Franco Libar:* No s'entén gaire.—*Piripitipi:* Es massa claret.—*J. E. Rubiales:* Aprofitem un xisto.—*Virgo Potens:* Estimat senyor *Virgo Potens:* Suposo que déu haver llegit les notes finals dels números 225 i 230. Sols llegint-les s'haurà pogut explicar el fet de que jo no hagi respost a la seva estimada. El poeta P. G. no sé ont viu. De vegades tinc el gust de saludar-lo en aquesta redacció. En quant a don Ll. C. no tinc el gust de saber qui és.—*Pep Vidal:* Es de ver literat, però li falta papitisme d'acció.—*Atnot Axip:* Molt ben escrits, però més vells que l'anar a peu.—*Benet Camela:* No'ls trobem prou nous.—*P. Eric Tonas i C. Ullas Curt:* Ni ens atrevim a publicar-ho.—*Les Puñe Eres:* Es molt bonic, però del ram oficial no se'n pot parlar ni en broma.—*Tremp. A. Fort:* Es cosa nova, però massa rebuscada.—*Leustoa Loteisa:* Els aprofitarem tots dos.—*Titul (A) S. A.:* La guardarem.—*Reko Lons:* Està molt bé, però no's pot publicar.—*Terrible Tigris:* La mala lletra ja l'hi dispensem, però no l'entenem.—*Boy-scout i senyora:* No sé si publicar-l'hi. *J. E. Rubiales:* Lo de vostès, tot té mèrit; però l'índole de l'assumpte moltes vegades ho fa impublicable, com per exemple lo últim que ens envía. Procuri buscar assumptes que's puguin publicar.—*3 Kalat Enent Horta:* Procurin tenir-la dreta.—*Kr-all-Kr:* Caratsus! Sí que me sab greu que s'ho prengui d'aquesta manera, jo que'm pensava que vostè era un tranquil com nosaltres mateixos. Suposo que l'enfado li passarà i seguirà enviant.—*Carda Llarg:* Lo passat, passat.—*Pildora:* L'aprofitarem.—*El Comendador:* Està molt ben explicat. Es un conte molt conegut, però vostè hi dóna una forma molt apropiada; lo que hi ha és que la índole de l'assumpte el fa impublicable. Li agrairé que pensi en nosaltres sovint i ens envíi altres coses que no siguin contraries a la religió i a la moral. El conte curtet que ens ve amb la segona carta es preciós i el publicarem.—*Un que bada del tot:* Que no veu que en aquella data se'n venían 10.000 números i are se'n venen 35,000.—*La colla dels tres Linos:* Mil mercès.—*F. G.:* Es massa fort.—*Rap Buf:* No és nou.—*Clodomir Coll:* Li agrairèm noticies d'aquesta mena.

Calet: Se publica.—*Un Mata Ront:* Si vol saber el per què, llegeixi els números 225 i 230; allí hi trovarà uns avisos que ho expliquen tot.—*Un que tot ho veu:* Ja'ns dispensarà el que no li publiquem, però la sàtira que vostè dirigeix als joves de Sant Andreu podría ser mal interpretada, sobre tot les paraules dels *lloros*. No sé si'm comprèn?—*M. T. M.*—No hi ha *neu* que ho entengui.—*Viajante:* En farem un xisto.—*Manel:* Si és veritat lo que vostè ens diu d'aquest xicot, prou pena te; no cal que l'acabem d'arreglar nosaltres.—*Carmeta Piloteta:* Es poc nou.—*P. Lufat:* Me caso amb séu, i que és de la broma vostè!—*Papitu:* Està bé, però la majoría no hi veuríen la punta.—*J. Chutis:* Tenen poca, molt poca novetat.—*El tranquil i picaresco José Casals:* De lo que ens envía en treurem un xisto. Procuri practicar-se en la llengua catalana.—*Ito Las del Poble Nou:* El conte és vell, però bonic; lo que hi ha és que que nosaltres ja'l vàrem publicar. De tots modos, mercès. Envíins altres treballets.—*Pito i Papito:* Sí que ho és de bonic, però és un assumpte que ja s'ha publicat al mateix PAPITU.—*Aniceto Casanovas:* No'ls publicarem, però els guardarem, perque son molt bonics i fan partir de riure.—*En Papiers:* Les gracies les hi dono jo a vostè.—*R. I. Cardo:* Continui enviant, perque vostè té condicions, però procuri que lo que toqui sigui nou.—*Una colla de tranquils:* Es bastant gastadet.—*Lluis Castells:* Treballi força, que vostè farà carrera. No'n digui res a casa seva.—*Mister Jhon:* Aquesta vegada no ha estat allò que se'n diu inspirat.—*Armando:* Se'n pot treure alguna cosa.—*Els del Palco:* Potser en faríem massa.

P. Nuts: Aquesta vegada no ha estat tan inspirat com és costum en vostè.—*Nick Browling:* Està molt ben escrit, però és un assumpte que l'hem tocat tant i tant! Li agrairem que ens envíi altres treballs.—*Un pagès de Sant Andreu:* Son molt escabrosos.—*Jaume:* Tant el senyor C., com jo li agraim molt l'envío, però és poc brillant.—*Piripitipi:* Faci el favor, si és servit, de llegir els avisos dels números 225 i 230. En quant a lo que li vàrem dir que li publicaríem, estigui tranquil, que quan sigui l'hora ja sortirà. Si vegés l'original que tenim esperant torn, s'esgarrifaría.—*Manelic:* Es molt rebuscada.—*Enriqueta Mam Ella:* Ja compendrà vostè, amb el séu bon sentit, que l'assumpte del séu conte no's pot publicar.—*Ousa Rambu i C.ª:* Està molt bé; serà publicada.—*Pitus:* N'aprofitem un.—*Samalsa, Samaixeca i Samestira:* Tot lo que vostè vulgui, però l'endevinalla ja l'hem rebuda per varis conductes.—*Rei Just:* Es massa escabrós.—*Rodoneta F. R.:* No són gaire nous.—*Putingas:* L'assumpte de que vostè ens parla és molt delicat, i com que afecta a l'honra de la casa li estimaría que confidencialment me digués de la manera que ho puc fer per a enterar-me de si *algú* dona motius perque's digui lo que es diu. A nosaltres se'ns pot dir indecents per les coses que publiquem, però lo *altre* no volem que ens ho puguin dir.

Toca'm Ll. B.: No'ns atrevim a publicar-lo.—*Dos aprenents:* Lo que ens ens envíen referent al estiu és espatarrant i ho publicarem desseguida.—*C. M. G.:* Li publicarem. Respecte a lo que ens va enviar i no ha tingut resposta, llegeixi els avisos dels números 225 i 230.—*Julianitu E.:* No'ns atrevim a publicar-ho.—*F. Ical i Tota:* Ja ho publicarà vostè, si és que no tem la llei.

CONCURS MUSICAL

Publicacions rebudes

Asam, M. Miol, Pallars, Lluis Guit, Romual Paf, J. del Pais, Vicents Ellatsap, Fulla de Morera, Azogue, Raul, Meyerbeer II, Andarines, Batuta sense virolla i Pere Camps.

Imp. J. Horta.-Barcelona

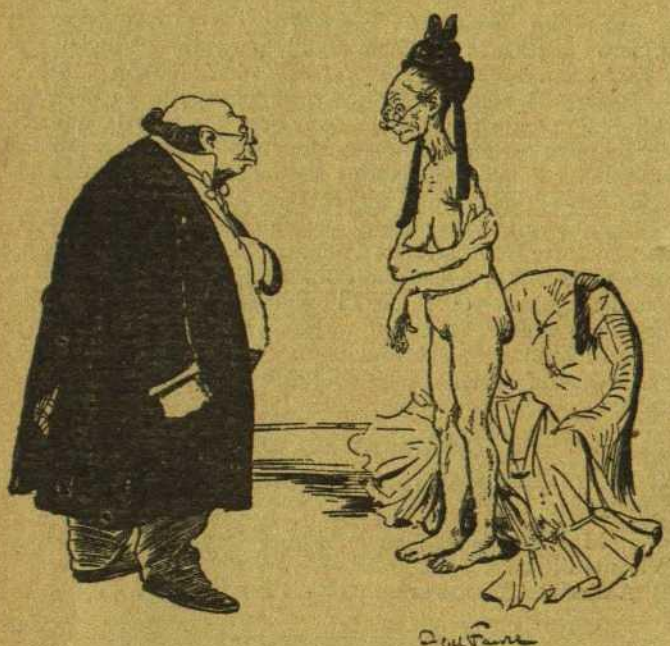
L'HUMOR ESTRANGER

—Neda bastant, bastant millor que l'any passat.

—Mira, papà, aquest en sab més que tu: toca sense les mans.

—Si és pel mal de cap, treient-se el sombrero ja basta.

—Carn? No: hi ha massa desgracies a la via.

DR. SERRALLACH

especialista en les malaltíes dels ronyons i de les vies urinaries.
Pelayo, 40—De 12 a 2 i de 6 a 9. - Festius de 10 a 12.

Consulta econòmica: De 7 a 9. Jovellanos, 9

MATRIU I VIES URINARIES

DR. FARRÉ PIJUAN

Rambla del Mig, 7 pral.
(davant del Liceu)

Consultes { de 4 a 5 especial
de 6 a 8 econòmica

Per a montar
amb comoditat
y sense fadiga
compreu bicicleta

SANROMA

Balmes, 62 - Telefon, 1445
BARCELONA

LADILLAS (Cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes.

MALS SECRETS

curació rápida amb les especialitats

PARADELL

28 ANYS D'ÈXIT

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (Carrer Nou)

DR. CAMPS

VIES URINARIES
Aplicació intravenosa del 606
TRACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENORRAGIA

Consulta particular: Ronda Universidad, 14, pral. 1.ª - De 3 a 5
Consulta económica: Fustería, 2 i 4, 1.er - De 12 a 1 i de 7 a 9

Marcelino Albiol

Fabricació de làmpares pel gas
i electricitat
Instalacions i reparacions
Lloguer i venda a plassos
PONENT, 42

Posada MAYORAL

(Avans Puerto Rico)

Boniques habitacions a preus excessivament módics, amb timbres i electricitat

Molta netedat

Sant Rafel, 10

TURÓ-PARK

Esplèndit lloc
d'ATRACCIONS

PITS

Desenrotllo, bellesa i enduriment, en dos mesos se consegueixen amb les *Píldoras Circasianas del doctor Ferd. Brun, de Berlín.*

Vint anys d'éxit constitueixen sa millor propaganda. — **6 pessetes l'ampolleta.** — Alsina, Passatge del Crédit, 4; Ferrer, Princesa, 1; Oliver, Hospital, 2, y demés Centres d' Especifics. Enviant 6'50 pesetas en sellos a J. Pous Arxer, Marqués Duero, 84, pral., se rebrá certificat.

DEMANEU "ANIS PAPITU" Y LICOR "ORO LÍQUIDO"

—Amb un home així no faràs mai carrera.
—Ai, noia! si encara es un estímul.